

Marjeta Marija Kortonska

13. stoletje je bilo tudi stoletje, v katerem je živel ena od največjih spokornic vseh časov – sveta Marjeta Kortonska.

Rodila se je leta 1247 v Lavianu v Toskani v Italiji (blizu Perugia), v preprosti kmečki družini. Njena mati je bila zelo pobožna, a ji je, ko je Margareta imela sedem let, umrla, oče pa se je drugič poročil. Mačeha je ni marala, tako je bila v dobi odraščanja prepuščena sama sebi. Zrasla je v prelepo, a precej lahkoživo in uporniško dekle. Brez vodstva staršev se je pri sedemnajstih letih dala zapeljati mlademu graščaku Arseniju iz Muntepulciana. Preselila se je na njegov grad, mu rodila sina in bila devet let njegova ljubica. Ker se ni hotel z njo poročiti, se je sicer pogosto borila s svojo vestjo, a ni imela moči, da bi začela živeti drugače.

Spreobrnjenje je bilo kruto: mladega graščaka so umorili roparji (njegovo truplo naj bi našla sama, potem ko ji je njegov pes pokazal pravi kraj). Marjeta bi morda lahko ostala na njegovem domu in ohranila mnoga darila, ki jih je prejela v dar, jih prodala in tako poskrbela zase in za sina, a pogled na truplo človeka, ki ga je ljubila in je umrl v grehu, jo je spremenil. Pokesala se je svojih grehov in vzela otroka ter se odpovedala vsemu bogastvu, do katerega je imela pravico.

Skušala se je vrniti domov, a ji njena mačeha tega ni dovolila. Marjeta je zato zatočišče iskala v frančiškanskem samostanu, a so ji tam rekli, da je premlada in preveč prikupna, da bi živel z redovniki. Dom si je nato ustvarila v mestu z dvema drugima ženskama, kjer je vzgajala svojega sina, ki je pozneje postal redovnik. Zaprošila je za sprejem v Frančiškov tretji red, v katerega je sprejeta šele po treh letih trdega spokornega življenja. S pokoro je nadaljevala tudi potem, ko je stopila v red. Sama je nato v Cortoni ustanovila zavetišče za revne in bolne, skupnost sester tretjega reda, ki so jih imenovali tudi »uboge«, ter bratovščino Naše ljube Gospe. Njena spokornost je bila združena z globokim premišljevanjem Kristusovega trpljenja, z molitvijo in veliko ljubeznijo do bližnjega. Deležna je bila izrednih mističnih milosti. V zamaknjenjih se je pogovarjala z Jezusom, ki jo je vso prežaril in razsvetlil.

Kot spokorna tretjerednica je dobila vzdevek: frančiškanska Magdalena.

Umrla je 22. februarja 1297 v Cortoni. Pokopali so jo v samostanski cerkvi spokornih sester v Cortoni. Na njenem grobu se je zgodilo več čudežev, ko pa so po mnogih letih odkopali njeno truplo, so ga našli nestrohnjeno.

Za blaženo jo je leta 1515 razglasil papež Leon X., za svetnico pa 16. maja 1728 papež Benedikt XIII.

Častijo jo kot zavetnico Cortone, spokornic in spokornikov, spreobrnjenih prostitutk, potepuhov in klatežev; priporočajo se ji po krivem obdolženi, brezdomci, tisti, ki so zgodaj izgubili starše, nezakonske matere, babice; je tudi zavetnica proti duševnim boleznim, norosti, skušnjavam na področju spolnosti.

